

17. fejezet - Újabb megméréstetés

Mire az ebéd ideje elérkezett, a kis csapat mindent előkészített a délutáni főzésbemutatóra.

Munka közben Harry elmesélte Ronnak, mi történt, és mit találtak a Durmstrang igazgatóőjének irodájában, ám akárhogy törték a fejüket, sejtelmük sem volt róla, mit zsákmányolhattak. Estig esélyük sem volt rá, hogy megnézzék az emlékeket - amit Piton jelenléte nélkül amúgy sem tettek volna meg -, így aztán igyekeztek a délutáni megpróbáltatásra koncentrálni.

A betörés izgalmi ellenére a két fiatalember étvágytalanul piszkálta az ebédet. Nehezen viselték a gondolatot, hogy első alkalommal a konferencia ideje alatt minden figyelem rájuk irányul majd. Harry sápadtan tologatta tányérján az ételt. Ron reggeli étvágya is nyomtalanul eltűnt, s most émelyegve meredt maga elé. Éppen olyan rosszul viselte a közelgő szereplést, mint annak idején élete első kviddics meccsét, ám ezúttal nem volt kéznél a *Felix Felicis* - a Szerencselé -, hogy önbizalmat öntsön belé.

Piton jóval az étkezés vége előtt felállt a bájjalmesterek asztalától, és magához intette társait.

A szállásukra visszatérve Piton azonnal szembefordult a többiekkel.

- Rövid az időnk, de hallani akarom, mi történt!

- A sárkányokat kiiktattuk, bejutottunk az irodába, és mindent átkutattunk - foglalta össze röviden Harry. - Az adattárban semmi szóra érdemes nem szerepel, mert az igazgató következetes cenzúrát alkalmaz. Semmi sem utalt elrejtett terekre, titkos tárolókra, vagy egyéb sötét varázslatokra. - Egy pillanatnyi hatásszünetet tartott, tekintetét a varázsló sötét szemébe fúrva. - Viszont magunkkal hoztunk két láthatatlanná tett fiolában tárolt emléket.

- Megmondtam, hogy semmit ne hozzatok el! - Csattant fel Piton, mérgesen meredve rájuk. - Ha észreveszik, hogy hiányzik valami, azonnal elfognak bennünket. Potteren nem csodálkozom, de magának több esze lehetett volna! - fordult Pandorához.

- Az emlékek valóban jól el voltak rejtve, de nem volt rajtuk olyan védelem, amit ne tudtunk volna semlegesíteni. Ne aggódjon, semmi nyomot nem hagytunk - felelte a boszorkány.

- Az eredeti üvegcséket a helyükön hagytuk - vigyorgott szemtelenül Harry, meglóbalva a férfi előtt a két csillámló anyaggal teli bájjalatos üvegcsét.

- Este a merengőben látni akarom, mi történt, mielőtt megnézzük ezt a kettőt - vakkantotta ingerülten Piton. - Most másra kell koncentrálnunk. Senki sem hinné el, hogy idiótákat vettem magam mellé, ezért maximális teljesítményt várok el a bemutatón.

Mindannyian kihúzták magukat, és határozottan bólintottak. Ron arca továbbra is zöldesszürke színben játszott. Remegő kézzel szorongatta az üstöt, és az üres fiolákat tartalmazó ládikót. Harry a Piton feneketlen zsákjában elhozott, aktatáska méretű, ám kétszer olyan vastag, kulcsra zárható fiókokkal ellátott, hordozható szekrénykét fogta a hóna alá, melyben a főzet hozzávalói lapultak. Pandora magához vette az ezüstmérleget, és a többi mérőedényt, míg Piton néhány tekerics pergament nyalábolt fel.

Piton magában még egyszer végigfutott rajta, minden rendben van-e.

Örülhetnek, ha Weasley nem tör össze semmit, Potter fejéből pedig nem száll el minden, amit az utóbbi másfél évben sikerült elsajátítania - gondolta magában, miközben végignézett a két volt tanítványán. Tekintete tovább vándorolt a boszorkányra. Ardunnia arcvonásain szokatlan elszántság uralkodott, melynek láttán ismét a nő eredeti arcát látta maga előtt, amint a nagy halom pergamen fölé görnyed. - Legalább egy biztos pont van az egyenletben - morfondírozott, ám végül hangosan csak ennyit mondott:

- Ha minden úgy megy, mint a próbákon, túl fogjuk élni.

Ezzel hátat fordított, és kitarva előttük az ajtót, lobogó talárral megindult az előadóterem felé.

A színpad hátsó bejáratát takaró sötétkék függöny résén kipillantva az előadó sokkal nagyobbak tűnt, mint a hátsó sorokban ülve.

Ron még sápadtabb lett a látványtól. Pandora - aki szintén nem volt szerepléshez szokva - higgadtan látszott, de most még a megszokottnál is csendesebb volt. A boszorkány, hogy lefoglalja magát egy frissítőbűbajt küldött Ronra - akitől azonban csak egy hálás fintor tellett viszonzásul -, majd a magával hozott mérőeszközöket ellenőrizte újra. Velük ellentétben Harry már megszokta, hogy közönség előtt szerepeljen. Ez most mégis más volt, mint a kviddics meccsek alkalmával: izgatottsága ezúttal sokkal inkább a Trimágus Tusa kiszámíthatatlan próbáinak hangulatára emlékeztette. Egyedül Piton állt mellettük ugyanolyan rezenéstelenül, mintha csak a Roxfort folyosóján felügyelné a rendet.

Amikor a színpad fölött függő óraszerkezet mutatója a előadás jelzésére gördült, hangosan zengő kondulás töltötte be a termet. Piton még utoljára végéig pillantott társain, majd széthúzva a sötétkék

bársonyfüggönyöket kilépett a színpadra. Társai némán követték.

Az erős fényben állva beletelt néhány másodpercbe, míg ismét tisztán láttak. A színpadon egy hosszúkás asztal állt, melyet már minden bemutatón megfigyelhettek. Közepén egy kerek kólap feküdt, melybe egy mélyedést vájtak a tűznek, és széleire három lyukat véstek az üsttartó állványnak. A tűzhelytől jobbra és balra legalább egy-egy méternyi tiszta, feketén fénylő asztallap szolgált a hozzávalók előkészítésére, illetve a kész bájitalok kiporciózására.

Piton az asztalt megkerülve megállt közepén, és végigpillantott a közönségen. A nézők nagy része várakozásteljesen figyelte, eltekintve az igazgatónő kihívó pillantásától, és Karol Kotyolov két tanítványától, akiknek ajkain megvető fintor ült. Az egyetlen bátorító mosoly Mr. Fellow ráncoktól barázdált arcáról sugárzott volt tanítványa felé.

A többiek is felkészültek a munkára: Ron remegő térdekkel, kizárólag maga elé figyelve a helyére állította az állványt, ráakasztotta az üstöt, majd az asztal jobb felén elrendezte az üres üvegcséket. Harry elhelyezte a hozzávalókat rejtő szekrénykét az asztal bal oldalán, azután elővette Piton saját, puha, fekete bőrből kötött aprító készletét. A különféle fémekből és ásványokból készült vágó, reszelő és préselő eszközök ragyogva verték vissza a fényt. Pandora közvetlenül Harry mellé állt, és aprólékos gonddal felállította a mérleget és tartozékait.

Amikor mindhárman végeztek, és elfoglalták helyüket - Harry a hozzávalóknál, Pandora a mérőeszközök és az üst mellett, Ron pedig az üres fiolák közelében -, Piton mély levegőt vett, és belekezdett az előadásba.

- Üdvözlöm a konferencia résztvevőit. - A bájitalmester mélyen zengő hangja a jó akusztikának köszönhetően erősítés nélkül is teljesen betöltötte a termet. - Bizonyára többen hallottak már rólam, ám a többiek kedvéért néhány szóval bemutatkozni: Perselus Piton vagyok. Tizenhat éven át voltam a Roxfort Boszorkány- és Varázslóképző Szakiskola bájitaltan professzora, mestervizsgámat pedig az itt jelenlévő, igentisztelt Filemon Fellow nagymesternél tettem le. Jelenleg a brit Mágiaügyi Minisztérium bájital kutatási részlegének alkalmazásában állok.

A közönség soraiban halk puszogás kezdődött, ami Piton éles pillantására nyomban elült.

- Köszönöm a lehetőséget, hogy a mai napon bemutathatom önöknek saját fejlesztésemet, mely nem más, mint - itt pálcájával a háttérben felállított tábla felé intett, melyen két szó jelent meg - a Postcruciatius Elixír névre keresztelt főzet, mely a varázslóvilág legnagyobb részén tiltott varázslatnak számító *Cruciatius* átok utóhatásait hivatott semlegesíteni.

Míg Piton néhány másodpercnyi szünetet tartott, az első sorban ülő vezető bájitalmesterek között néhányan összesúgtak. A nézők arcán fokozódó érdeklődés tükröződött.

- Köztudott, hogy ez a hírhedt sötét varázslat az idegrendszerre kifejtett hatása révén elviselhetetlen szenvedést okoz. Aki átélte már, azt élete végéig elkíséri a kiállt kínok emléke. Azonban nem csak a leírhatatlan fájdalom az, amiért e varázslat alkalmazása rettenetes. Minél többször, illetve hosszabb ideig hat a *Cruciatius* átok az idegrendszerre, az annál nagyobb mértékben károsodik. A maradandó utóhatások mértéke különböző lehet.

Piton intett a pálcájával, mire a táblán megjelent a leggyakoribb szövődmények listája, majd rövid hatásszünetet tartott, hogy mindenki elolvashassa. A hallgatóságon borzongás futott végig.

- Szerencsés esetben csak gyengeség, szédülés, émelygés, zsibbadás, múló izom és ízületi fájdalom jelentkezik, mely tünetek a megfelelően adagolt gyógyfőzetek hatására néhány óra alatt elmúlnak. Komolyabb hatás esetén azonban az idegsejtek fokozott károsodása esetén ideggyengeség, memória kiesés, tudatzavar maradhat vissza. Bizonyos esetekben ez oly mértékű is lehet, hogy az illető nem képes többé felfogni a környezetéből érkező ingereket, emlékeinek nagy része kitörlődik, és nem alkalmas többé értelmes kommunikációra. Az ilyen páciensek katóton állapotban vegetálnak életük végéig.

Harry előtt felrémlett Alice és Frank Longbottom. Most már értette, milyen állapotban látta a Szent Mungóban Neville szüleit.

A közönség körében többen felhördültek, sokan összesúgtak, vagy sajnálkozva csóválták a fejüket. Újabb pálcaintésre közismert gyógyfőzetek felsorolása jelent meg a táblán.

- A medimágusok ez ideig a fenti főzetekkel kísérleteztek, melyek hatását bizonyára sokan ismerik önök közül.

Néhány szóban összefoglalta a felsorolt bájitalok hatásmechanizmusát, és értékelte az általuk elért eredményeket.

- Láthatják, hogy a gyakorlatban használt főzetek csak az enyhébb tünetek kiküszöbölésére képesek, ám a maradandó idegrendszeri károsodást egyik sem fordítja vissza. Azt kell mondanom azonban, hogy elődeink nagyon alapos munkát végeztek. A *Cruciatius* átok által okozott ilyen mértékű hatást ugyanis valóban semmi nem fordíthatja vissza.

Lassan végighordozta pillantását a közönségen. A teremben szinte tapintható volt a feszültség, sokan

idegesen kapkodták ide-oda a fejüket. Mr. Sanchi végül nem állta meg, és hangosan is feltette a kérdést, ami mindannyiukat foglalkoztatta.

- Akkor mire jó a maga főzete?

Piton higgadtan fogadta a kérdést. Valójában éppen erre várt.

- A Postcruciatu Elixír hatásának lényege, hogy az átok után közvetlenül, vagy legfeljebb huszonnégy órán belül kell alkalmazni. Ebben az esetben ugyanis az idegsejtek még a mágia hatása alatt vannak, egy felfokozott, túlgerjesztett, úgy is mondhatnám, *forró* állapotban. Az általam kifejlesztett főzet éppen ilyenkor képes hatni rájuk, és csillapítani ezt az állapotot. Amint az idegsejtek kihűlnek, a káros hatás elenyészik. Ha viszont a túlgerjesztett állapotot nem csillapítják, az állapotuk konzerválódik, megszűnik ingerületvezető képességük, és elhalnak. Onnan már nincs visszaút.

- Mivel magyarázza, hogy erre még senki nem jött rá? - firtatta egy száz fonatba fonott hajú, bibircsókös arcú boszorkány.

- A medimágia gyakorlatában ezt a módszert csak elvétve alkalmazzák, mivel a mágia hatása alatt lévő szervezet sokszor kiszámíthatatlanul reagál. Ráadásul az időtényező miatt a károsodás legtöbbször már eleve kiküszöbölhetetlen, hiszen mire az áldozat egy gyógyító kezei közé kerül, már késő.

- Mindannyian látni szeretnék a főzet elkészítését, Mr. Piton, ha már ennyire felcsigázta az érdeklődésünket. A további kérdéseknek majd ezután adunk helyt - szólt közbe Karol Kotyolov berekesztve a sustorgást és a kérdezősködést.

Piton következő intésére végre megjelent a táblán a főzet receptúrája.

- Az elixír elkészítése során különösen körültekintően kell eljárni, ugyanis meglehetősen rövid idő áll rendelkezésre a hozzávalók egy részének illékonyasága miatt...

A bájitalmester hangja magabiztosan csengett, ahogy szabatos stílusban sorra vette a meglehetősen ritka összetevőket, megemlítve néhány speciális kezelési módot is a megfelelő hatás érdekében, valamint felhívta a figyelmet néhány kritikus hozzávaló adagolására. Előadása részletes, mégis lényegre törő volt, és a kimagasló szakmai közönségnek el kellett ismernie, hogy nem véletlenül birtokolja a kitüntetett bájitalmesteri címet.

Harry minden idegszálával az előtte álló feladatra koncentrált, igyekezve a tőle telhető maximumot nyújtani. Piton szavait követve sorban előkészítette a hozzávalókat, melyek azonnal Pandora keze alá kerültek, aki máris mérte és a főzetbe adagolta őket. A boszorkány olyan rutinnal dolgozott, melynek köszönhetően egyetlen nézőben sem merült fel, hogy valójában egyáltalán nem a bájitalt a szakterülete.

Ahogy haladt a bemutató, és Ron ráébredt, hogy a bájital adagolásáig nincs különösebb dolga, a lámpaláza is lassan felengedett. Először csak Piton szavaira tudott koncentrálni, később pedig Harryt és Pandorát figyelte magában szurkolva, hogy minden rendben menjen. Végül már annyira összeszedte magát, hogy az is eszébe jutott, hogy valójában auror gyakornok, és egy küldetés ügyében vannak itt. Ettől kezdve a szeme sarkából igyekezett szemmel tartani a közönséget, különös tekintettel a célszemélyek viselkedésére.

- Amint minden alkotóelemet hozzáadtunk, a főzetnek ismét fel kell fornia. Ekkor jön el a pillanat, hogy végrehajtsuk a varázslatot, amely a főzet hatását kifejezetten az adott sötét varázslat hatásának ellenpólusává fogja alakítani. - Újabb intésére a táblán háromsornyi latin felirat jelent meg. - Lényeges, hogy ki kell várni a megfelelő pillanatot, amikor a főzet a higany színének és állagának megfelelő állapotba jut. Pontosan ekkor kell végrehajtani a varázslatot.

Amint a bájitalmester elhallgatott, a tökéletes időzítés bizonyítékaként, máris felcsendült Pandora hangja.

- Itt a pillanat, uram.

A boszorkány félreállt, Piton pedig az üst mellé lépve pálcáját a főzetre irányítva - ezúttal hangosan, hogy mindenki jól hallja - elmondta a varázslatot, majd eloltotta az üst alatt a tüzet.

- Ha mindent jól hajtottunk végre, a főzet felvillan, majd néhány pillanat alatt elveszíti higanyszerű, fényes színét, és sötétedni kezd. Mire szobahőmérsékletre hűl, sűrű, grafitzürke masszává válik, mely alkalmas rá, hogy megakadályozza a *Cruciatu* átok káros utóhatásait.

Az egyre magasabb sorokban elrendezett székeknek köszönhetően mindenki tanúja lehetett a főzet változásainak, néhányan mégis felálltak, hogy még jobban láthassanak. A konferencia alatt eddig egyetlen bemutatót sem kísért ekkora érdeklődés.

- A főzetet nem lehet mágiának kitenni, ezért amíg kihűl, kérdezhetnek - közölte Piton szenvtelen arccal, ismét a közönség felé fordulva.

- Mr. Piton, nagyon érdekes volt a bemutatója, de arról egy szót sem szólt, milyen eredményeket ért el a főzettel - kérdezte kétkedéssel hangjában Libatius Tinctor.

- Igen, bizonyítékot akarunk, hogy valóban működik-e - csatlakozott hozzá kötekedő stílusban Arsenius Mixel.

Piton higgadtan a két egymás mellett ülő, elismert bájitalmester felé fordult.

- Ha azt várják, hogy most alkalmazom valakin az átkot, és utána meggyógyítom az elixíremmel, csalódnium kell, uraim - felelte kimérten. - Azonban egy esettanulmányt szívesen megosztok önökkel.

A nézők kezdeti felhőrdülése lassan elcsitult, odaadó figyelemnek adva át helyét.

- A Postcruciatu Elixírrel sikeresen kezeltem egy fiatal lányt a múlt évben. Eszméletlen állapotban került hozzám, többszöri, feltehetőleg hosszan tartó kínzás után, melyet a *Cruciatu* átkokkal hajtottak végre. Szerencsére csak tizenhat óra telt el az eltűnése óta, így remélhettem, hogy még a kritikus időn belül van. A főzet hatására az idegrendszeri károsodásnak semmi nyoma nem mutatkozott. A beteg több, mint tíz órát aludt, és amikor felébredt, múltó gyengeségnél több tünete nem volt.

Harry szinte biztosra vette, hogy Piton arról beszél, amikor Ginnyt elrabolta Bellatrix LeStrange és Draco Malfoy. Most tudatosult benne, mekkora szerencsájuk volt. Azon túl, hogy a férfi mindannyiukat megmentette, a lány szellemi épségét is neki köszönhetik.

- Ezek szerint embereken kísérletezett a beleegyezésük nélkül? - szegezte neki a kérdést Miss Ultima túljátszott felháborodással, sutba dobva korábbi tiszteletteljes stílusát.

- Nem hölgyem. A főzet addigra már tökéletesen ki volt dolgozva, és tisztelt volt. - Piton már előre sejtette, mi lesz a következő kérdés. Mély lélegzetet vett, hogy meg tudja őrizni önuralmát.

- Erről szívesen hallanánk részletesebben is, Mr. Piton - szólt közbe most először a konferencia során az igazgatónő.

- A főzetet tizenhét éven át fejlesztettem, és saját magamon teszteltem - jelentette ki rezzenéstelen vonásokkal Piton.

A bejelentést döbönt csend fogadta. Sokan hallottak, vagy olvastak már Perselus Piton múltjáról a varázslapokban, ám mindannyiukban kérdések merültek fel vele kapcsolatban. Most mégsem mert senki megszólalni.

- Saját ép elmém a bizonyíték rá, hogy a főzet tökéletesen működik.

Piton hátat fordított a nézőtérnek, és ismét az üsthöz lépett. Ellenőrizte a bájital hőmérsékletét, majd a kikészített fiolákba töltötte, amit Ron és Harry kiosztott az első sorban helyet foglaló nagymesterek között. A nézőtérén újra megindult a halk beszélgetés, ám több kérdést már senki nem tett fel ezután.

- Köszönöm a figyelmet - fordult a közönséghez utoljára a bájitalmester, majd lobogó talárral átlépett a lefüggönyözött kijáraton.

Társai az eredeti tervnek megfelelően összeszedték a bemutató kellékeit, amíg a nézők elhagyták a termet.

Az előtérbe kilépve meglepő látvány fogadta őket: Pitont többen is körülvették, élénk eszmecsere folytatva a bemutatóról. A férfi azonnal észlelte társai jelenlétét. Magához intette Pandorát, a két fiúnak pedig egy pillantással jelezte, hogy minden rendben van. Harry és Ron átvette a boszorkánytól a mérőeszközöket, és elindultak a lakosztályuk felé.

- A hölgy a tanítványom, Miss Dearman. Neki köszönhetem, hogy jól sikerült a bemutató - mutatta be a boszorkányt Piton. A nő enyhén elpirult a váratlan dicsérettől.

- Hölgyem, ön tökéletes munkát végzett - mosolygott rá Mr. Fellow. - Perselus nagyon jó tanár lehet.

- Köszönöm, uram. Valóban az - felelte, magán érezve Piton tekintetét, melyben mintha büszkeség csillant volna.

A továbbiakban ismét szakmai elemzésekbe bonyolódtak. Valamivel később a férfi inasai után küldte Pandorát, hogy a körmükre nézzen - valójában azonban attól tartott, hogy megkönnyebbülésükben nem bírják ki, és nélküle tekintik meg a zsákmányolt emlékeket.

Pandora a gondolataiba merülve lépkedett a szobájuk felé, amikor észrevette, hogy valaki követi. Talárja alatt megszorította varázspálcáját, és az egyik kanyarban hátrasandított. Ursulina Ultima lépkedett mögötte. A boszorkány úgy döntött, nem menekül el. Éppen annyira lassított le, hogy a másik utolérhesse, ha akarja.

- Pauline Dearman, ha nem tévedek - mosolygott rá szélesen a másik, amikor mellé ért. - Elnézést, nem akartam megzavarni, bizonyára sok dolga van.

- Ursulina Ultima, ha jól emlékszem a nevére - fordult felé Pandora. - Miben segíthetek?

- Azt hiszem, nyugodtan tegeződhetünk. - A boszorkány lefegyverzőnek szánt mosolyt villantott rá, majd megállt egy leágazásnál, és beljebb húzódott a félhomályba. Pandora vonakodva követte, éberrel figyelve minden rezdülését. - Tudod, nagyon érdekes volt az iménti bemutató. Piton professzor igazán különleges ember. Próbáltam a segítségét kérni a mestervizsgálattal kapcsolatban, de határozottan elutasított. Milyen régen tanulsz mellette?

- Sajnos sokkal rövidebb ideje, mint szeretném - felelte kitérően.

Ursulina körülpillantott, majd még beljebb húzódott a homályba.

- Előttem nem kell tovább játszanod, Pandora.

A szavak döbbsent csendet hagytak maguk után. Beletelt néhány pillanatba, amíg felfogta a helyzetet, és reagálni tudott.

- Nem értem, miről beszél. A nevem Pauline. Ki maga, hogy kételkedik a személyazonosságomban?

- Kár a gőzért - legyintett a másik. - Ulla vagyok, és azért jöttem, hogy megvédjelek.

Pandora meglepetten hátrált egy lépést. Komor pillantással fixírozta a másik boszorkányt.

- Hogyan jöttél rá?

- Bevallom nem volt könnyű egy profi kémet kijátszani, de hát végül is itt vagyok. - A nő ajka öntelt mosolyra húzódott. - Amikor utoljára találkoztunk Reykjavíkban, a nemzetközi zsupszkulcs állomáson, sikerült szereznem egy hajszálat *Olivertől*. Mivel tudtam, hogy a Brit Mágiaügyi Minisztériumból jött, először nem gyanakodtam, csak rutineljárás volt. Amikor arra vártam, hogy lejárjon a Százfülé-főzet hatóideje, már azt hittem, tévedtem, és valódi személyazonossággal állok szemben, ám amikor másnap reggel mégis egy hosszú, fekete hajszálat találtam, és Százfülé-főzettel próbára tettem, már meg sem lepődtem, amikor a volt halálfalót, és egyben híres bájitalmestert megláttam a tükörben. - Ulla arca büszkeségtől ragyogott, ahogy kihúzta magát.

- De miért jöttél utánam? Nem kértem védőőrizetet, vagy azt, hogy bárki beleavatkozzon a dolgomba - csattant fel Pandora.

- A minisztérium apád halála óta megfigyelés alatt tart téged, Pandora. Mivel nem tettél feljelentést, máris gyanús volt az eset, és amikor a nyomozás kiderítette, hogy apád a Megszeghetetlen Eskü megtörésével kísérletezett, vagy legalábbis azt kutatta, állambiztonsági érdeké vált, hogy szemmel tartsunk.

- Engem is megkérdezhetettek volna!

- Ismerjük a családot történetét, ezért feltételeztük, hogy Peders jótékony célra szánta kutatásait. Úgy gondoltuk, nem áll érdekedben elárulni az igazat. A minisztérium meg akarja semmisíteni a feljegyzéseit, amint bebizonyosodik, hogy működik a varázslat. Mivel te elméleti síkon tárgyalva írtad a cikkeidet, és semmi sem utalt rá, hogy sikerrel jártál, arra számítottunk, hogy ha mégis így van, előbb-utóbb mások is érdeklődni fognak utána. Pontosan így is történt.

- A varázslatot nem használta senki, kivéve apámat, a halála napján - közölte Pandora.

- Ezt nem vitatom. De ne próbáld egy aurornak bemagyarázni, hogy véletlenül támadtak rád többször is Grímseyn, és Perselus Piton nem egy eskü megtörése miatt hozott magával. Akármit mondott is neked, mi tudjuk, mit akar tőled.

- Nekem is elárulnád?

- Szerinted miért jött éppen ide, a sötét varázslók egyik utolsó fellegrárába? Bizonyára olyan eskü köti, amely megakadályozza, hogy végrehajtsa ördögi terveit, és te fogod ezt számára lehetővé tenni. Mit ígért neked? Talán azt, hogy bosszút áll helyetted apád gyilkosain, azután téged szépen elenged? A legvalószínűbb az, hogy épp ő maga tette...

- Óriásit tévedsz vele kapcsolatban, Ulla - nyelte le hirtelen feltámadt dühét Pandora. - Piton professzor jó ember. Egy eskü valóban megköti, de nem olyan, mint gondolod. Azért jöttünk ide, mert az utolsó volt halálfalókra vadászik. Nem az ő oldalukon áll.

- Te bevetted ezt a maszlagot? - firtatta lenéző hangszílyal az auror. - Apád gyilkosainak nyoma is ide vezetett, a Durmstrangba. Ez nem elég?

- Tudom, hogy Perselus Piton igazat mondott, és semmi köze hozzájuk! - Pandora dühének kódén át kissé késve fogta fel, mit tudott meg. Igyekezett leplezni meglepetését.

- Ha van valami, amivel meg tudsz győzni, hát ki vele! Rajta, hallgatlak! - követelte Ulla.

- Csak annyit mondhatok, hogy óriásit tévedsz. Nagyon kérlek, ne ártsd bele magad ebbe a dologba!

Pandora hátat fordított a továbbra is fensőbbeséges képet vágó boszorkánynak, de még eljutott hozzá, amint a másik utána szólt:

- Ne feledd, hogy az életeddel játszol! A minisztérium nem fogja hagyni, hogy kiadd a kutatási eredményeket, erre mérget vehetsz!

Az auror hangját elnyelte a folyosó csendje, de a levegőben továbbra is ott lebegett a fenyegetés.

Egyikük sem vette észre, hogy valamivel távolabb - ott ahová a mágikus lámpák fényei már nem értek el -, két sötét árnyék olvadt a sötétségbe. Draco Malfoy és Devon Armadillus, - akárcsak a Durmstrang tanárai - jól ismerték a világítást kioltó varázslatot, mely most is kiválóan működött. Nekik kellett megfigyelés alatt tartaniuk Piton asszisztensét, s most kárörvendő vigyorral arcukon néztek össze. Némán megvárták, amíg Ulla is kilép a főfolyosóra és távozik.

Pandora zaklatottan lépett be a diákszobába. Több varázslattal is bezárta maga mögött az ajtót, majd a Pitontól tanult hangfogó varázslatokkal látta el a falakat, és a szellőzőket. Harry és Ron már majdnem mindent elpakoltak, és most kíváncsian figyelték.

- Történt valami? - kérdezte Harry, látva a nő holsápadt arcát.

- Lehet, hogy az egész küldetés kudarcba fullad miattam. Leleplezték az inkognitómat. - Pandora az egyik ágy szélére roskadt. A fiúk még sosem láttak ilyennek, hisz eddig minden helyzetben feltalálta magát.

- Ursulina Ultima nem más, mint Ulla, az izlandi auror. Grímsey óta követte a nyomainkat. Arra is rájött, hogy Piton járt ott, amiből téves következtetéseket levonva arra jutott, hogy a megmaradt halálfalóknak dolgozik. - Tehetetlenül megrázta a fejét. - Semmit nem ért, én pedig nem világosíthattam fel. Most azt hiszi, Piton professzor félrevezetett, és veszélyben vagyok.

- Rólunk is tud? - kérdezte Harry.

- Nem hinném, különben nem feltételezne ilyesmiket. Talán titeket is halálfaló palántáknak hisz.

- Gyerünk, ezt el kell mondanunk Pitonnak - vágta rá Ron.

- Az étkezőben, vagy a folyosókon nem biztonságos szóbahozni ilyesmit - intette le barátját Harry. - Vacsora után azonban jó sok megbeszélőnivalónk lesz.